

fentlig lig med statslig. Det er da en sjov konstruktion. Man bruger f.eks. spørgsmålet om, hvorvidt Københavns Havn er omfattet af ombudsmandsloven, af offentlighedsloven, af forvaltningsloven og loven om offentlige myndigheders registre, som noget, der er interessant for, hvorvidt den er statslig eller ej. Jamen det er jo slet ikke det, som ombudsmandsloven og de andre love angår. Der er spørgsmålet, om det er den offentlige forvaltning eller ej. Det er et langt, langt bredere spørgsmål.

Jeg er heller ikke særlig begejstret for, at man dér - det er side 42 eller 43 i notatet - drager slutninger fra, hvad det er, ministeriet har af beføjelser. Der er visse kontrolbeføjelser. Javel, vist er der da kontrolbeføjelser, men hvis man nu sammenholder disse kontrolbeføjelser med de kontrolbeføjelser, som kommunerne er undergivet, så er det da i hvert fald min opfattelse, at kommunerne er undergivet betydelig mere statsligt tilsyn. Men det betyder da ikke, at kommunerne er overladt til statens forgodtbefindende i relation til deres ejendom. Så jeg tror ikke rigtig på den konstruktion.

Jeg tror egentlig mere på et udgangspunkt, som jeg synes er ganske velbeskrevet af Henrik Zahle i 2. udgave af hans forfatningsret - bind 3, om menneskerettigheder, side 171, for at være helt præcis - hvor han siger, at hvis der er tale om et kommunalt retssubjekt, altså hvis retssubjektet nok er selvstændigt, men er knyttet til en kommune, så nyder det beskyttelse, ligesom kommuner gør det. Hvorvidt der her er lidt mere spillerum eller ej, behøver vi ikke at diskutere ved denne lejlighed, men udgangspunktet er, at en kommunal enhed er beskyttet på samme måde som private.

Men hvad med de andre? Her siger Zahle, at der er en række forskellige momenter, som er af betydning. Til det vil jeg så føje lovgiverens formodede intention, og det vil jeg, fordi når vi taler om spørgsmålet om, hvad der er ejendom i grundlovens forstand - det gør vi jo jævnlig og har også gjort det for nylig i forbindelse med bl.a. de frivillige efterlønsbidrag, om det er noget, der er ejendom i grundlovens forstand - så lægger vi vægt på, hvad det egentlig er, man har villet med den pågældende lovgivning, om det har været meningen, at man har villet give en beskyttelse.

Der er almindelig enighed om i dag, at man godt kan få en ejendomsposition, som er fuldt

beskyttet, selv om retsgrundlaget er en lov og ikke en aftale eller et testamente. Det er jo en noget forhistorisk opfattelse, at for at være ordentligt skal det være et privatretligt grundlag. En lov eller forvaltningsakter i tilknytning hertil er godt nok, men der er et hensyn, man hele tiden skal tage, til at se: Er det nu sådan, at man faktisk har villet give dem en beskyttelse?

Det er ikke noget skarpt kriterium, men det er et kriterium, som også legitimerer den indgående analyse af forhistorien, som er foretaget i Justitsministeriets notat. Jeg synes, det er meget overbevisende, hvad man skriver generelt, men jeg synes måske ikke, man lægger helt nok vægt på, hvad der også er blevet sagt i forbindelse med flere af disse love. Jeg tror, det var i 1913-loven, at man formulerede det: at havnen hverken skulle være kommunal eller statslig; den skulle være selvstændig. Og det behøver ikke at være enten kommunal eller statslig. Man kan godt tænke sig en offentlig status, som er hverken det ene eller det andet, som er noget for sig.

Så kan man lægge vægt på, hvor aktiverne stammer fra, og der kan man med Jens Peter Christensen konstatere, at det er ikke noget, der starter med et testamente, sådan som det gjorde, for så vidt angik de islandske håndskrifter. Jeg synes nu, man skal passe lidt på, at man ikke gør denne dom fra 1967 alt for snæver i sine konsekvenser, for det var rigtigt, at man her sagde, at det udsprang af et testamente, men jeg synes, der er to væsentlige tilføjelser. Den ene er, at stort set hver eneste krone, som kunne bruges af Den Arnamagnæanske Stiftelse, kom fra statskassen. Det kunne trække i en anden retning, og det gjorde det bl.a. for en forgænger til Jens Peter Christensen, nemlig Max Sørensen, som kom med et indlæg i den forbindelse.

Man skal også lægge mærke til, at det oprindelig faktisk var en gave til Københavns Universitet, som jo sjovt nok er en statsinstitution. Så det er interessant, når en enstemmig Højesteret, hele 13 dommere, faktisk antager - hvad jeg egentlig synes var dybt tvivlsomt, det må jeg erkende - at Den Arnamagnæanske Stiftelse nød beskyttelse. Men vi kommer ikke uden om, at det sagde de altså faktisk. Hvor meget de så vil fastholde det 30 år efter godt og vel, får vi muligvis noget at vide om engang.

Det er selvfølgelig interessant, hvor midlerne stammer fra, men jeg synes også, det er interessant at se, hvor langt vi skal tilbage for at finde